

ligt gjorde, er noget ganske ulovligt, og saa er det dog virkelig ikke værd at beholde en Tilstand, som af Statens meest betroede Embedsmænd fræktes hver Dag. Det er altsaa derfor, at jeg troer, at netop dette Forslag, som er blevet fremlagt, er et af dem, som det allermeest maa ligge os paa Hjerte at faae endelig afgjort.

Nu skal jeg tillade mig at henvende mig til nogle af de enkelte Punkter, der ere fremdragne af forskjellige Talere, og da navnlig vende mig til nogle Punkter, som ere fremsatte af den ærede Landsstingsmand for 10de Kreds, (Sessen). Han gjorde opmærksom paa, at naar der i § 1 staaer „løse Breve“, saa var dette en ubestemt Betegnelse. Men det er det ikke; thi hvad der forstås ved „løse Breve“, er defineret i § 3, saa „løse Breve“ er et fuldstændig bestemt Begreb. Dernæst yttrede det ærede Medlem nogen Tvivl om, hvorvidt de Ord, „naar Gjenstandene sendes uden Forsøgling eller andet Lukke“, ogsaa gik paa løse Breve. Derom troer jeg ikke, at der kan være nogen grundet Tvivl, de gaae netop paa det Altsammen og ere netop stillede op, som det er skeet, for at dette skulde være utvivlsomt. Hvad Adressobreve angaaer, troer jeg ogsaa, at det i og for sig er i sin Orden, at de ere Postvæsenets Eneret undergivne; men jeg skal ikke opholde mig derved; thi det er en overmaade ringe Ting. Det ærede Medlem omtalte, at det var bedre, om der ikke stod „Pengerrepræsentativer“, men „Mønt- og Pengerrepræsentativer“, som der tidligere har staaet. Men det er netop et Fortrin ved det her foreliggende Lovforslag, at Mønt ikke skal være underkastet Postvæsenets Eneret. Dernæst ere ogsaa Obligationer paa Shendehaveren ikke antagne at skulle være underkastede Postvæsenets Eneret. — Naar det ærede Medlem med Hensyn til § 2, er antog, at det var en mere indskrænket Bestemmelse, som er truffen med Hensyn til de der nævnte Forsendelser, da er dette ikke rigtig, det er tværtimod en udvidet Bestemmelse. Man har seet hen til de Tilfælde, som ikke sjældent forekomme, og som ere nævnte i Medtænkerne, at man giver En forseglede Anbefalingsbreve med, det har hidtil været betragtet som

ulovligt, men herefter bliver det lovligt. — Med Hensyn til Det ærede Medlems Bemærkning om, at Bægtbestemmelsen 50. Dvint var sat for høit, tilstaaer jeg, at jeg har for lidt beskæftiget mig med denne Detail, og navnlig med dette Spørgsmaal, til, at jeg tør udtale noget Bestemt derom; men da vi fra 1865 til 1868 have havt en Tarif, der satte en egen Takt for Breve mellem 25 og 50. Dvint, vil det være let at komme til et Resultat i dette Punkt. — Derimod maa jeg modsigte, hvad det ærede Medlem udtalte om aabne Kort. Det ærede Medlem troede, at der ved aabne Kort i § 3 var meent Correspondancekort, men det er ikke Meningen, hvilket tydelig vil fremgaae, naar det ærede Medlem vil gjennemlæse, hvad der staaer i Paragraphen. Hvad der staaer anført under Nr. 2 er alene trykte Sager; der staaer nemlig „trykte Sager under Kors- eller Enkelt-haand eller simpelt hen sammenlagte eller bestaaende af aabne Kort, samt Vareprover og Mønstre“. Aabne Kort ere altsaa saadanne Kort, som der er trykt Noget paa, og de kunne forsendes med Korsbaand; derimod kunne Correspondancekort kun forsendes mod Brevporto, thi de ere aabne Breve. Naar det af et andet æret Medlem (Melchior) er yttret, at disse Correspondancekort skulde være en saa særdeles fortrinlig Indretning, saa skal jeg slet ikke modsigte det, thi jeg har ingen Erfaring derom, jeg troer ogsaa de kunne være meget hensigtsmæssige. Det er mig bekendt, at de strax da de bleve indførte, fandt en rivende Afsetning i Tydskland, men det er mig ikke bekendt, om de senere have holdt sig i den Favør; men det, jeg vil tillade mig at fremhæve, er, at det, naar denne Lov er udkommen, staaer i Postvæsenets Magt at indføre Correspondancekort; der er Intet, som forhindrer Postvæsenet i at gjøre det. Et Correspondancekort er et løst Brev, som er aabent, og den Omstændighed, om det har den ene eller anden Form, er ligegyldig; naar det kun er, hvad man kalder Brevform, saa er det Postvæsenets Pligt at besørge det. Det, hvorom det altsaa gjælder, er, hvorvidt Postvæsenet efter denne Lov har Myndighed til at lade trykke saadanne Blanketter og stemple dem, og en saadan Ret maa jeg ansee